

ΖΗΤΩ. Το

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΠΙΣΤΙΑ Δραχ. 3.
 ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΟΔΟΣ ΑΔΡΙΑΝΟΥ 11.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ. ΝΟΚΟΣ ΚΟΤΣΕΛΟΠΟΣ

Το παιδικόν Φύλλον.
 Ε΄υχεται.
 Τοις φίλοις συνδρομηταῖς
 νὰ διέλθωσιν ἐν εὐτυχίᾳ καὶ
 Χαρᾷ τὰς ἑορτὰς τοῦ
 Πάσχα

1896

ΕΟΡΤΑΙ ΚΑΙ ΠΑΝΗΓΥΡΕΙΣ

Χριστός ἀνέστη! προσφωνεῖ τὸ «Παιδικὸν φύλλον» εἰς τοὺς μικροὺς τοῦ συνδρομητᾶς εὐχόμενον εἰς αὐτοὺς ἐπὶ τῇ μεγάλῃ ἡμέρᾳ ἑτη μακρὰ καὶ εὐτυχῆ.

Δὲν ἔχει διαλυθῆ εἰσέτι εἰς τὸν αἰθέρα τὸ ἄρωμα τοῦ λιβανωτοῦ τὸν ὅποιον ἡ ὀρθόδοξος Ἐκκλησία καίει ἐπὶ τῇ Ἀναστάσει τοῦ μεγάλου Θεοῦ, ἐπὶ τῇ ἐορτῇ τῶν ἐορτῶν καὶ τῇ πανηγύρει τῶν πανηγύρεων καὶ νέος λιβανωτὸς πληροῖ τοὺς θόλους τῆς ἁγίας Ἐκκλησίας καὶ τὸ γλυκὺ τοῦ κρίνου ἄρωμα ὑπενθυμίζει εἰς τοὺς πιστοὺς τὴν μεγάλην ἐορτὴν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεομήτορος.

Ἀλλὰ τὴν μεγάλην αὐτὴν ἡμέραν δὲν πανηγυρίζομεν μόνον διὰ τὴν ἐνσάρκωσιν τοῦ Χριστοῦ. Τὴν ἡμέραν ταύτην προώρισεν ὁ Θεὸς καὶ διὰ τὴν Ἀνάστασιν τοῦ Γένους! Καὶ ἰδοὺ πρὸ 75 ἐτῶν ὁ Γερμανὸς ὑψοῖ εἰς Λαύραν τὴν σημαίαν τῆς ἐλευθερίας καὶ ἡ ὁσμὴ τῆς πυρίτιδος ἀναμειγνυομένη μετὰ τοῦ λιβανωτοῦ ἀναβαίνει πρὸς τὸν πλάστυν ὡς μυριόστομος εὐχαριστία διὰ τὴν ἰθνηκὴν ἀποκατάστασιν!

Ἡ Πατρίς καὶ ἡ Ἐκκλησία, δίδυμοι ἀδελφαί, ἡ μὲν κρατοῦσα ἐλευθερίαν τὴν κυανόλευκον, ἡ δὲ ἀσπίλον τὸν κρίνον τοῦ Ἀγγέλου, εὐαγγελίζονται εἰς τοὺς πιστοὺς τῆς γῆς τὴν ἐνσάρκωσιν τοῦ Χριστοῦ τὴν παλιγγενεσίαν τοῦ ἔθνους! Παρῆλθον ἔκτοτε 75 ἔτη. Ἡ πατρίς ἐλευθέρᾳ ἤδη ἐγκολποῦται τὴν σημαίαν τῆς καὶ ἡ Ἐκκλησία ὑπεράνω παντὸς δόξα μὲν κανηγυρίζει τὴν ἐνανθρωπίσιν τοῦ Θεοῦ τῆς!

Ἦδη ὑπὸ ἐλευθέρῳ ὀρίζοντα ἡ ἀναγεννηθεῖσα πατρίς σπίττεται εἰς τὸν εὐγενῆ ἀγῶνα τῆς ἀνασυστάσεως ἐορτῶν αἵτινες ἐδόξασαν ἄλλοτε τὸ εὐγενὲς ὄνομά τῆς.

Δὲν μάχεται πλέον κατὰ ἐχθρῶν. Συναγωνίζεται εἰς στάδιον εὐγενὲς ἕσον καὶ ἔνδοξον πρὸς ἀδελφὰ ἔθνη πρὸς φίλους λαοὺς.

Χαιρετῆσατε πάντες τὴν μεγάλην ἡμέραν ἣν ἡ Εὐρώπη σύμπασα συνορτάζει μεθ' ἡμῶν ἐν τῇ Ἑλληνικῇ γῇ καὶ εὐχρηθῆτε ἵνα ἀνατείνωσιν καὶ αὐθις διὰ τὴν ὡραίαν ἡμῶν πατρίδα ἡμέραι δόξης καὶ τιμῆς καθ' ἃς τὸν Εὐαγγελισμόν τῆς Θεοτόκου καὶ τοῦ Χριστοῦ τὴν Ἀνάστασιν θά συνορτάσωσι μεθ' ἡμῶν δοῦλοι ἀδελφοί, ὑπὸ τὸν γαλανὸν ὀρίζοντα, εἰς τὴν αὔραν τοῦ ὁποίου θά χαιρετίζη ἐλευθέρους αὐτοὺς ἡ ἐλευθέρᾳ τῆς πατρίδος σημαία!

Ἡ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΣΗΜΑΙΑ

Γαλάζια σὰν τὸν οὐρανὸν, ἀγνή σὰν τὴν παρθένα
Σ' τὴ Λαύρα ἐκυμάτισε σὲ χρόνια περασμένα
Καὶ τώρα ποῦ ἀνυπότακτῃ στολίζει τὴν πατρίδα
Στέλνει σὲ σκλάβους ἀδελφοὺς παρηγοριὰ κ' ἐλπίδα.
Ξεδίπλωνε σημαία μου τὸ δίχρωμο πανί σου
Τὴ δόξα σου νὰ μάθουνε, νὰ ἰδοῦνε τὴν τιμὴ σου!

Νίκος.

Ἡ ΣΗΜΑΙΑ

Τόσον κενρὸ τὴν ἀπ' ὅτου τὸν πηγαινέει εἰς τὴν δειροστοιχίαν ἡ παιδαγωγὸς του, ὁ μικρὸς Φίλιππος ἐβλεπε καθὲς πρῶτὴ τὴν Ἑλλ. σημαίαν, ἣτις ἐρίετο ἐν μέσῳ λογγῶν καὶ ὑπὸ τοὺς ἤχους τῆς μουσικῆς εἰς τὰ Ἀνάκτορα. Καὶ παρετήρει τοὺς στρατιωτικὸς νὰ ἴστανται ἀκίνητοι καὶ νὰ χαιρετοῦν, ἀλλὰ δὲν ἤμποροῦσε νὰ νοιώσῃ τὸ μικρὸν κεφάλι τί σημαίαν εἶχε τὸ δίχρωμο ἐκεῖνο πανί τὸ ὅποιον μὲ ὑπερηφάνειαν ἀνεκίνει ὁ ἀνεμὸς.

Δὲν ἐβάσταζε καὶ μὴ βραδείᾳ τοῦ ὁ παπούς του ἐκάθητο εἰς τὴν μεγάλην πολυθρόνῃ του, γέρον ἀπόμαχος ἀγωνιστῆς τοῦ 21, τὸν ἐρώτησε τί πράγμα εἶναι ἡ σημαία. Ὁ γέρον ἐπῆρε τὸν ἔγγονον εἰς τὰ γόνατά του, τὸν ἐκύτταξε ἀλλὰ, καλὰ εἰς τὰ μάτια καὶ ἤρξατο μὲ τόνο σιγανὸν νὰ τοῦ λέγῃ:

— Ἡ σημαία! Αἶ, καὶ νὰ ἤξευρες παιδάκι μου γιὰ τί μεγάλο πράγμα μ' ἐρωτᾷς! Νὰ ἤξευρες τί παιδικὸν ἐθνικισμὸν μου ἀνάβεις εἰς τὰ στήθη μου μὲ τὴ λέξι αὐτὴ ποῦ προσφέρεις... Εἰναι σὶν νὰ μ' ἐρωτᾷς τί εἶναι Θεός... Τί εἶναι πατρίς... Τί εἶναι Πατρίς! Καὶ δὲν τὸ ἀισθάνεσαι παιδί μου μέσα σου ἀπ' ὅτου ἐνεκίωσες τὴ ζωὴ, δὲν καταλαβαίνεις νὰ σε συγκινή αὐτὸ τὸ δίχρωμο πανί ποῦ ζῶνει ὁ Στχυρός;

Ἡ σημαία, ἐξηκολούθησεν, εἶναι ἡ προσωποποίησις ἐνὸς ἔθνους, ἐνὸς ἰδεώδους, ὁ δεσμὸς καὶ ἡ ἀδελφότης τῶν πολιτῶν, ἡ ἰσοπέδωσις ρακοσυλλεκτῶν καὶ βασιλέω! Ὅλοι πρὸ τῆς σημαίας εἶναι ἴσοι, ὅλοι τέκνα μιᾶς πατρίδος, ἡ ὅποιον διπλοῦται εἰς τῆς σημαίας τῆς πτωχάς... Καθε πτυχὴ τῆς καὶ ἐν ὄνειρον, μιὰ δόξα, εἰς πόθος, μιὰ ἀθνησίς! Ὅλους μας μὲς ἀντιπροσωπεύει ἡ σημαία, μεγάλους καὶ μικροὺς, πλουσίους καὶ πτωχοὺς, ἐνδοξοὺς καὶ ἀσημένιους. Ἡ σημαία εἶναι ὅτι ὁ Στχυρός εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ὁ ἥλιος εἰς τὸν οὐ-

ρανόν, τὸ μῦρον εἰς τὰ ἄνθη, ἡ φωνὴ εἰς τὴν ἀηδῶνα, ὁ ρυθμὸς εἰς τὴν ποίησιν! Εἶναι ἡ νοητὴ πατρίς, ἡ ἀναπαλλομένη συμβολικὴ παράστασις τοῦ κράτους.

Τὴν σημαίαν καὶ μάλιστα τὴν Ἑλληνικὴν (ὁ γέρον ἀνυψώθη ὀλίγον ἐκ τῆς ἑδρᾶς του) ὄχι νὰ τὴν χαιρετοῦν νὰ γονυπετοῦν πρέπει ἐμπρὸς τῆς οἱ σημερινοὶ Ἕλληνας. Εἶναι ὅτι μέγα καὶ ἱερὸν δύναται νὰ φαντασθῆ ἀκόμη ἀνθρώπινος νοῦς Περιλαμβάνει τὴν μνήμην ἀπειρῶν δοξασιμένων ἀνδρῶν, ἀπειρῶν μεγαλομαρτύρων περικλείει ἀίματα θυσιῶν, στεφάνους δόξης ἀμακράτους, μεγαλοφυῆς ἐκλάμψεως, αὐτὸν τὸν Χριστόν!

Ἡ Ἑλληνικὴ σημαία εἶναι ἡ σημαία τῶν σημαίων!

Ἡ Ἑλληνικὴ σημαία εἶναι μεγάλη, εἶναι ἀπέραντος! Αὐτὴ ποῦ εἶδες δὲν εἶναι οὔτε τὸ ἐν ἑκατοστημόριον.

Ἡ Ἑλληνικὴ σημαία ἀρχίζει ἀπὸ τὴν Ἀκρόπολιν καὶ τελειώνει μακριὰ, πολὺ μακριὰ εἰς τὴν Ἀγίαν Σοφίαν τὴν δυστυχισμένην μὲς ἐκκλησίᾳ!

— Ἀλλὰ παππού σὺ δακρύεις!

— Ἀς δακρύζω ἐγὼ τοῦλάχιστον ἀπὸ κανεὶς σήμερον δὲν δακρύζει μετὰ τὴν ἐνθύμησιν τῆς ἐκκλησίας ὅπου προσευχήθη διὰ τὴν τελευταίαν φορὴν ὁ Κωνσταντῖνος ὁ Παλαιολόγος.

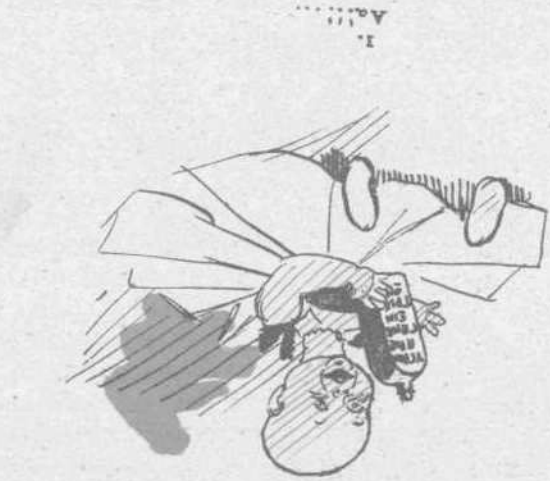
Ἡ Ἑλληνικὴ σημαία, ποῦ ἔπρεπε νὰ ἦναι κατακόκκινη ἀπὸ τὸ αἷμα τῶν παιδιῶν τῆς, ἡ Ἑλληνικὴ σημαία ποῦ εἶναι ἀπέραντος σὰν τὸν οὐρανὸν ποῦ ἔχει τὸ χροῦμά του, σὰν τὴ θάλασσα ἀνεμοδαρμένη καὶ λευκὴ σὰν τὰ χιόνια καὶ σὰν Ἑλληνοπούλας στήθη ἀγνή.

— Κ' ἐκεῖνο τὸ κομμάτι ποῦ ἔχεις ἐς τὸ κομὸ σὰν φολερτὸ, σημαία εἶναι;

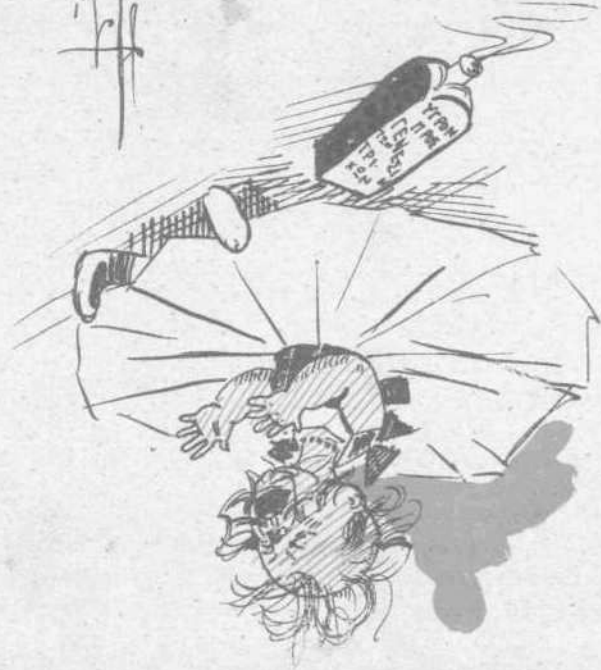
— Σημαία, παιδί μου, ποῦ τῆς ἔχω δώσει τὸ αἷμα τῆς καρδίης μου. Ἄκουσε καὶ αὐτὴ τὴν ἱστορίαν γιὰ νὰ καταλάβῃς τί θὰ πῇ σημαία, τί θὰ πῇ πατριωτισμός! (ἔπεται τὸ τέλος)

Δ. Ι. Καλογερόπουλος.

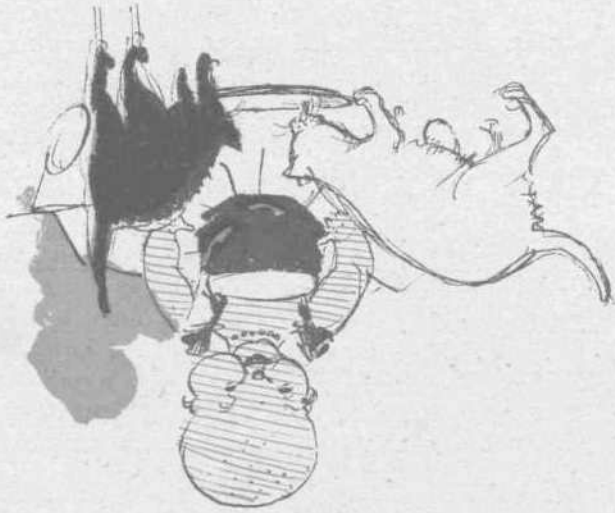
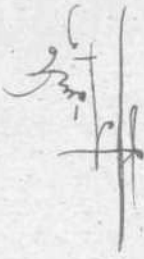
ΕΡΑΙΑ . ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΙΣ.

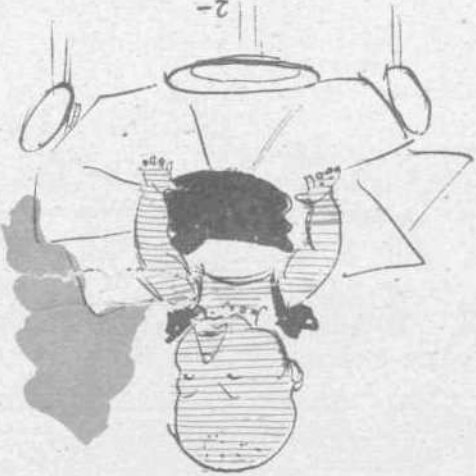
1. Αετός

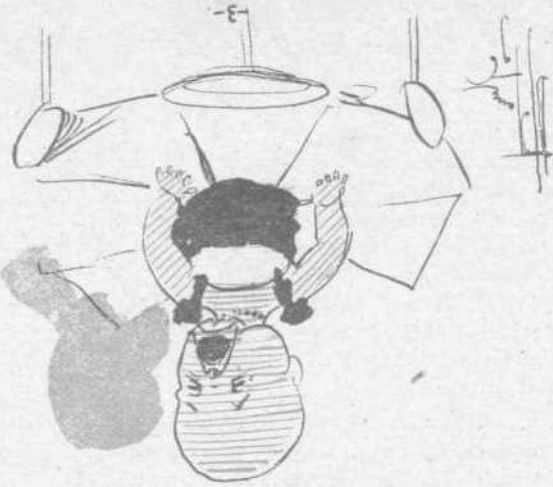
2. Κοτόπουλο

1

2-

3-

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ

Χριστὸς ἀνέστη φίλοι
Ἀνοιξατε τὰ χεῖλη
Ἕμνούντες τὸν Θεὸν
Ἰδοὺ ἐπέστη ἡ ὥρα
Ἀγάλλου μητρὸς τῶρα
Καὶ χόρευε Σιών.

Χριστὸς ἀνέστη φίλοι
Καθεὶς ὡς ἀποστείλη
Εὐχὴν πρὸς τὸν Χριστὸν
Αὐτὸς παρηγορία,
Ἐλπίς καὶ βακτηρία
Τοῦ γένους τῶν πιστῶν.

ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΣΑΚΚΟΥΔΙ ΜΟΥ

(Συνέχεια)

Ἄφου ὡς ἐκ θαύματος ἐγίνε καλὰ ὁ βασιλεὺς, διὰ τὴν ἀνταμείψην τὸν στρατιώτην, τοῦ προσέφερε χρήματα, πλοῦτη, θέσεις, καὶ τιμὰς ἄλλ' ὁ στρατιώτης δὲν ἐδέχθη τίποτε διότι κατελάμβανε τὸν ἑαυτὸν του ἐξησθενημένον πολὺ, καὶ προέβλεπε, μετὰ τὴν συμφωνίαν τὴν ὁποίαν εἶχε κάμει μετὰ τὸν χάρον, τὸν μέλλοντα θάνατόν του. Διὰ τοῦτο καὶ ἡ μόνη ἀπάντησις του εἰς τὰς προσφορὰς τοῦ βασιλέως ἦτο :

— Ἐγὼ πλέον Μεγαλειότητι δὲν ἔχω οὐδενὸς ἀνάγκην! Μετὰ πολλοῦ κόπου κατέβη τὴν κλίμακα τῶν ἀνακτόρων καὶ ἐβῆσε μέχρι τοῦ οἴκου του, ὅπου πυρῶσαν καὶ ἀσθμαίνων ἐξηπλώθη ἐπὶ τῆς κλίνης του. Ὁ θάνατος εὐρίσκετο ἐντὸς τοῦ δωματίου του, καὶ μόλις τὸν εἶδε ἐμουρμούρισε, τρίζων τοὺς ὀδόντας!

— Ἐ! γέρω στρατιώτα, μόνος σου τὸ ἠθέλησας! Ἐτοιμάσου, τώρα πλέον εἶναι ἡ σειρά σου.

— Ἀφῆσέ με μίαν στιγμὴν ἀκόμη, θάνατε! σου τὸ ζητῶ ὡς τελευταίαν χάριν.

— Διατί; τί θέλεις νὰ κάμῃς;

— Θέλω νὰ κάμω τὴν προσευχὴν μου, τῶ ἀπήνησεν.

— Δέχομαι καὶ σὲ ἀφήνω νὰ προσευχηθῆς, εἶπεν ὁ θάνατος.

Καὶ ἀμέσως ἐνῶ ὁ στρατιώτης ἔλαμε τὸ σημεῖον τοῦ Σταυροῦ εἶδε τὸν Χάρον ν' ἀπομακρύνεται τῆς κλίνης του! Τότε καταβὰς ὅλας του τὰς δυνάμεις, ἐσηκώθη ὀλίγον ἀπὸ τὸ κρεβάτι, ἔκλινε τὸ σῶμα του κάτωθεν αὐτοῦ καὶ ἔδρευε ζωηρῶς καὶ τι. Ὁ χάρον ἀπὸ μίαν γωνίαν τοῦ δωματίου περιέρχων τὸν ἐκύτταζεν, καὶ τέλος τὸν ἐρωτᾷ, καθ' ἣν στιγμὴν ὁ

στρατιώτης ἀνέσχε τὸ γνωστὸν σακκοῦδι τοῦ!

— Τί εἶαι αὐτό;

— Νά! δὲν τὸ βλέπεις, εἶναι ἓνα σακκοῦδι!

— Καὶ τί θὰ τὸ κάμῃς;

— Τώρα θὰ ἰδῆς. Λέγε μου λοιπὸν θάνατε, μοῦ χαρίζεις τὴν ζωὴν;

— Ὅχι! ἀλλὰ εἶμαι περιέργος μὲν στιγμὴν νὰ ἰδῶ τί θὰ βγάλῃς ἢ τί θὰ βάλῃς μέσα, γὰρ τὸ σὲ ἀφίνω νὰ λήσῃς ὀλίγο ἀκόμη.

— Ἄφου λοιπὸν δὲν μοῦ τὴν χαρίζεις, σύμφωνα μετὰ τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ «ὁ ρίστε μέσα ἵνα σακκοῦδι μου» διὰ νὰ ἰδῆς τί περιέχει!

Ἀμέσως ὁ θάνατος ἐχώθη μέσα ἑστὸ σακκοῦδι, φωνάζων καὶ τρίζων τοὺς ὀδόντας του, ἐνῶ ὁ στρατιώτης ὑγιῆς πλέον τὸ ἔβασε σφιγνὰ σφιγνὰ ἀπὸ πάνω, τὸ ἐρωτῶθη καὶ μίαν καὶ δυὸ ἑστὸ γειτονικὸν δάσος, ὅπου τὸ ἐκρέμασε εἰς ἓν ὑψηλὸν δένδρον, τὸ ὁποῖον τὸ ἐκτύπων ὅλοι οἱ ἄνθρωποι. Ἀπὸ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἔπαυσαν πλέον νὰ ποθῆσκον οἱ ἄνθρωποι, καὶ ὁ κόσμος ἤρχισε νὰ πολλαπλασιάζεται καταπληκτικῶς. Τοῦτο διήρκεσεν ἀρκετὰ ἔτη.

Μίαν ἡμέραν ὁ γέρον στρατιώτης, ἐνῶ ἐπήγαγε εἰς τὴν ἀγορὰν νὰγοράσῃ ταμβάκον, συνήντησε γρατὴν ἰσχνὴν καὶ καταβεβλημένην κυρτὴν καὶ ἀσθενῆ, ἡ ὁποία μόλις ἐπεριπάτει καὶ μόλις ἠδύνατο νὰ κρατηθῆ εἰς τὸ ἐλάχιστον φύσημα ἀέρος, ἂν καὶ ἐστηρίζετο εἰς δύο ράβδους. Ὁ στρατιώτης τὴν πλησιάζει καὶ κτυπῶν αὐτὴν ἐλαφρῶς εἰς τὸν ὦμον τὴν ἐρωτᾷ :

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

(ἀκολουθεῖ)

Γ. Εὐθύβουλος.

ΜΙΝΙΩΝ ΠΑΠΑΒΙΕΡΟΥ

(Ἴδε σελίδα 12)

Βλέπετε τὴν καλλιτεχνικὴν αὐτὴν μορφήν; Ἐκεῖνα τὰ μεγάλα καὶ ζωηρὰ μαῦρα ματάκια, τὰ ξανθὰ καὶ πυκνὰ ἐκεῖνα μαλλιά;

Ὅλα αὐτὰ εἶναι τὰ ἐξωτερικὰ γνωρίσματα τῆς χαριτοδύτου Μινιῶν, τὰ ὁποῖα θαυμασιῶς ἀπετυπώσεν ὁ νεαρὸς καὶ εὐέλπις καλλιτέχνης Γαλάνης, ἀλλὰ τὸ πῦρ τὸ ὁποῖον κλείει ἡ ψυχὴ τῆς ποῖος χρωστήρ ἢ ποῖα γραφίς δύναται ν' ἀποτυπώσῃ;

Μέσα εἰς ἐκεῖνο τὸ μικρὸ σωματάκι τὸ μόλις 8 1/2 ἑτῶν νὰ ἐγκλείεται τόση καλλιτεχνικὴ ἰδιοφυΐα, τόση δύναμις!

Καὶ ἦτο κεκρυμμένος αὐτὸς ὁ θησαυρὸς καὶ ἦτο καταδικῶς ἴσως νὰ ταφῆ διὰ παντὸς ἐντὸς τῶν νεφῶν τῆς κοινωνικῆς ἀδιαφορίας ὁ καταυγάζων αὐτὸς καλλιτεχνικὸς ἥλιος ἂν δὲν εὐρίσκετο ὁ μοναδικὸς μας ἀριστοτέχνης καθηγητὴς τῆς ἀπαγγελίας κ. Μάρκος Σιγάλας νὰ μᾶς τὸν ἀποκαλύψῃ.

Ἐκεῖ ἐν τῇ «Ἐταιρίᾳ τῶν Φίλων τοῦ Λαοῦ» ἐρρίψεν τὰς πλώτας ἀκτίνας τοῦ καλλιτεχνικοῦ ἡλίου τῆς Μινιῶν Παπαβιέρου.

Ὅσοι πρέστησαν κατὰ τὴν ἐσπερίδα τοῦ ἀριστοτέχγου μας κ. Μάρκου Σιγάλα ὁ ὁποῖος ἔσχε τὴν ἰδιοφυΐαν νὰ διακρίνῃ ἐν τῷ καλλιτεχνικῷ ἐκείνῳ μικροβίῳ τὴν μεγάλην καλλιτεχνίδα καὶ τὴν ἵπομονὴν νὰ μᾶς τὴν παρουσιάσῃ ὡς τὴν παρουσίασε, ἐκεῖνοι δικαιολογοῦσι τὸν ἐνθουσιασμόν μας.

Τί τέχνη εἰς τὴν ἀπαγγελίαν τῆς «Λιτανείας» τοῦ Ἄϊνε, τί χάρις εἰς τὸν «Τενακέ» τοῦ κ. Σουρῆ, τί ἐξωτε-

ρίκευσις αἰσθήματος πλημμυροῦντος τὴν ψυχὴν τῆς εἰς τοὺς διαφόρους στίχους τῶν ποιημάτων, τὰ ὁποῖα ἀπήγγειλεν ἡ μικρὰ Μινιῶν ἢ μεγάλη καλλιτέχνης!

Καὶ δὲν ἐκοπίασε πολὺ, ὡς μᾶς ἐβεβαίωσε ὁ κ. Σιγάλας, νὰ ἐξεγείρῃ ἐν τῇ ψυχῇ τῆς τὴν καλλιτεχνικὴν ἰδιοφυΐαν τῆς :

— Ἐβούρεις τί ἔχεις μέσα σου, μικρὸ μου ἄγγελε, εἶπεν ὁ κ. Σιγάλας πρὸς τὴν Μινιῶν, ὡς ἄλλος Καρτιόλης πρὸς τὸν ἄξεστον ἐτικαλλιτέχνην Ροσβάιν, ἐν τῇ Δαλιδᾷ τοῦ Φεργέ. Ἐβούρεις τί καλλιτεχνικὴ φωτιὰ καίει τὴν ψυχὴν σου; Ἐγὼ θὰ σὲ κάμω νὰ τὴν γνωρίσῃς.

Καὶ τὴν παρέλαβε πρὸ μικροῦ ὁ κ. Σιγάλας καὶ τὴν ἐδίδαξε καὶ τὴν ἀνέδειξε.

Εἶναι παιδί ἀκόμη ἡ Μινιῶν, ἂν ὅμως τὸ στάδιον παντὸς ἀνθρώπου καθορίζεται ἀπὸ τῆς μικρᾶς ἡλικίας, ὡς στάδιον δράσεως τῆς Μινιῶν δὲν δύναται νὰ ἦναι ἄλλο παρὰ ἡ σκηνὴ τοῦ ἀναγεννωμένου Ἑλλ. Θεάτρου.

Ἀφήσατε τὴν Μινιῶν νὰ ποδηγετηθῆ εἰς τὰ πρῶτα καλλιτεχνικά της βήματα ἀπὸ τὸν κ. Μάρκον Σιγάλαν τὸν μόνον ὁ ὁποῖος κατενόησε παρ' ἡμῖν τῆς ἀπαγγελίας τὸ μυστήριον, κάμετέ τὴν νὰ ἀγαπήσῃ τὸ Θεάτρον καὶ νὰ ἐννοήσῃ τὴν ὑψηλὴν αὐτοῦ ἀποστολὴν καὶ ἐστὶ βέβαιον ὅτι δὲν θὰ παρέλθῃ καιρὸς πολὺς, καθ' ὃν ὁ κόσμος θὰ χαίρηται ἐν τῷ καλλιτεχνικῷ νὰ ὡς πρῶτην ἱερεῖαν τὴν μικρὰν καλλιτεχνίδα Μινιῶν Παπαβιέρου.

Νίκος

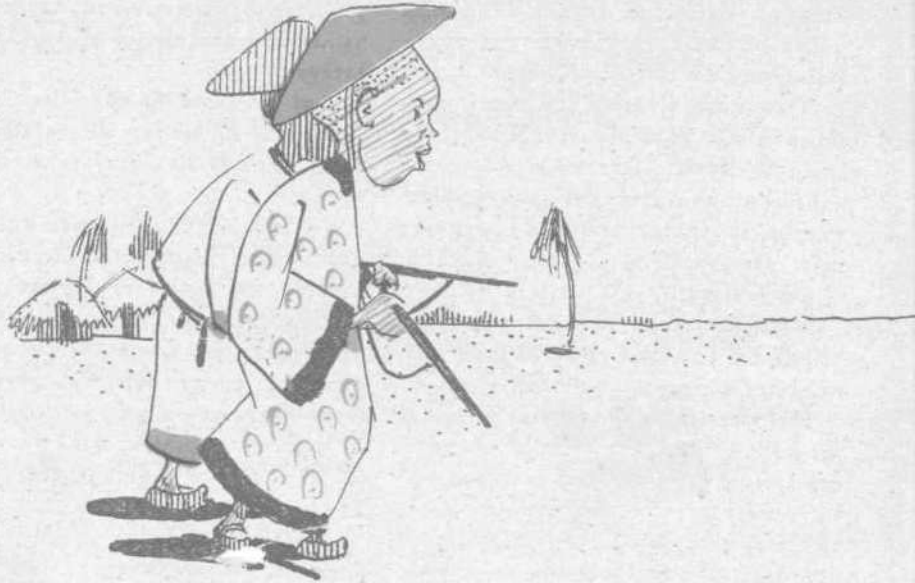
ΣΤΗΝ ΕΞΟΧΗ

(Συνέχεια τοῦ ἐν τῇ 16ῃ σελίδι δημοσιευμένου ἄσματος)

Κ' ἡ φῶσις ὅλη τραγοῦδει
Ἐκεῖ σ' τὴ χλωρασίᾳ
Καὶ τ' ἀηδονάκι κελαδεῖ
Λωμένο σ' τὴ δροσιά

Καὶ τὸ τραγοῦδι μας παιδιὰ
Ἐκεῖ ἄε ἀντηχῆ
Ἐκεῖ ποῦ γοργὰ κτυπᾷ ἡ καρδιά
Ἐκεῖ ποῦ περὶ ἡ ψυχῆ.

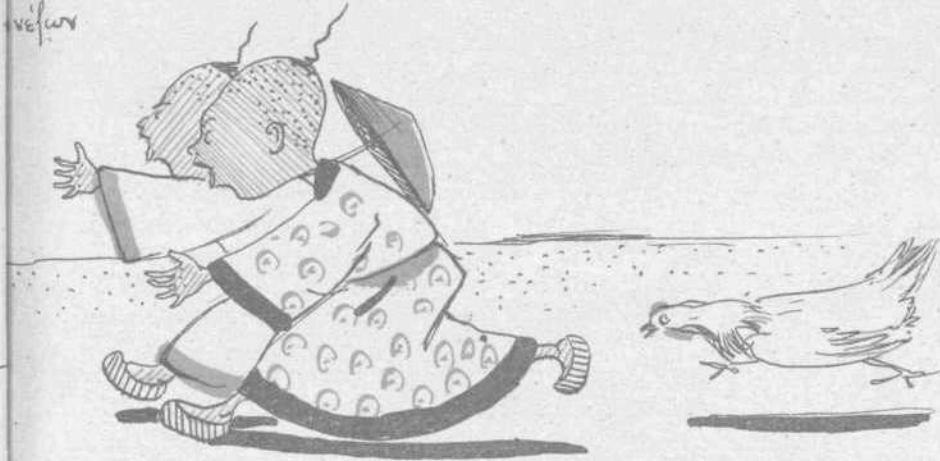
Διήγημα λέξεων
Το πρώτο νέβρον

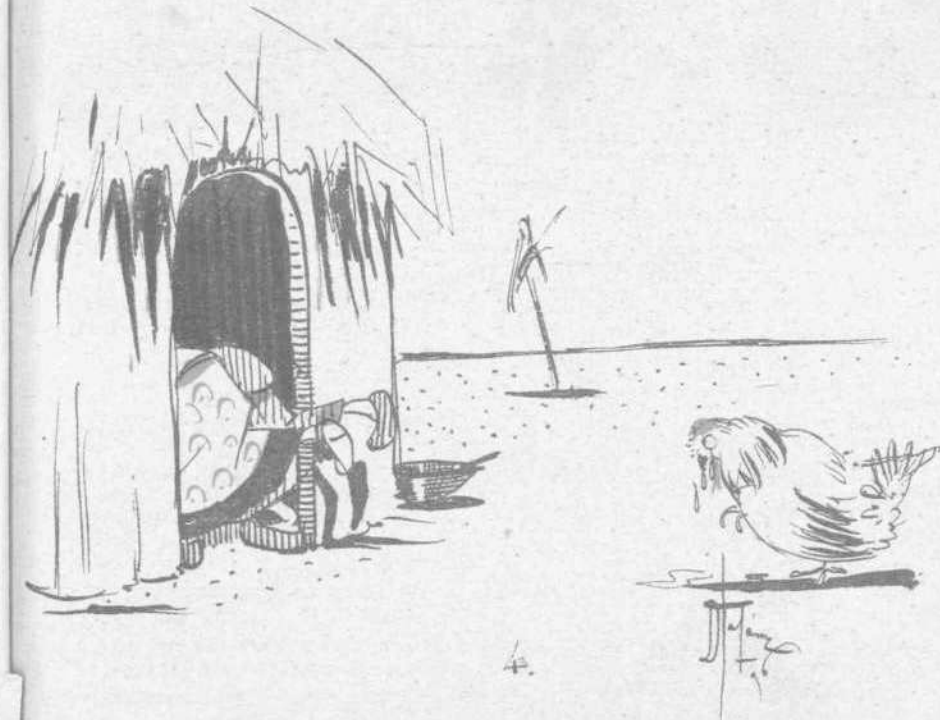
1.

2.

3.

4.

Η ΛΕΥΚΗ ΚΑΙ Ο ΜΟΥΝΤΖΟΥΡΗΣ

(Διὰ μικρὰ παιδία—ἴδε εἰκόνας σελίδος 8)

Ἐπινεν ὁ Πετράκης τὸ γάλα του. Ἡ Λευκὴ καὶ ὁ Μουντζούρης τὸν ἐκύτταζαν μέσα ε' τὰ μάτια καὶ κάπου κάπου ἄφηναν καὶ ἓνα νιαούρισμα σὰν νὰ ἔλεγαν:

— Δέν μας δίνεις κ' ἑμᾶς Πετράκη;

Μὰ ὁ Πετράκης εἶναι κακός. Θέλει νὰ φάγῃ μόνος του ὅλο τὸ γάλα καὶ χωρὶς νὰ τὸν ἐνοχλοῦν μάλιστα. Ἀφίνει λοιπὸν κάτω τὸ πιατάκι του διὰ νὰ διώξῃ τοὺς δύο ἐνοχλητικούς φίλους οἱ ὁποῖοι τὸν ἀγαποῦν πολὺ καὶ παίζουν πάντοτε μαζί του. Ἡ Λευκὴ καὶ ὁ Μουντζούρης μόλις εἶδαν τὸ πιατάκι κάτω ἐνόμισαν ὅτι τὸ ἔβαλε δι' αὐτοὺς καὶ ἀμέσως σὰν δυὸ καλοὶ φίλοι ἐρρόφησαν ὅλο τὸ γάλα τοῦ Πετράκη μας.

Ὁ Πετράκης ἀρχίζει νὰ κλαίῃ.

Ἀπὸ τῆς φωνῆς ἐκατάλαβαν ἡ γάτες ὅτι ἔκαμαν κακὰ νὰ τοῦ ροφήσουν τὸ γάλα του. Τὶ νὰ κάμουν ὅμως; τὸ πρῶγμα ἐγίνε πλέον. Πρέπει νὰ σκέπτεται κανεὶς πρὶν κάμῃ τὸ κακὸν διότι ὕστερα δὲν ὠφελεῖ ἢ σκέψις.

— Πρέπει νὰ διορθώσωμεν τὸ πρῶγμα λέγει ἡ Λευκὴ εἰς τὸν Μουντζούρη ὅπως ἠμποροῦμεν καλλίτερα. Ἐλα μαζί μου.

Καὶ ἡ δὺο γάταις ἐγίναν ἀφαντες:

Δὲν περνᾷ ὅμως πολὺς καιρὸς καὶ νά! ἀπὸ τὴν πόρτα προβάλλουν πάλιν καὶ αἱ δὺο τῶν κρατοῦσαι εἰς τὸ στόμα ἀπὸ ἓνα μικρὸ μικρὸ ποντικᾶκι!

Αὐτὰ εἶχαν νὰ προσφέρουν εἰς τὸν Πετράκη διὰ τὸ γάλα τὸ ὁποῖον τοῦ ἀφῆρεσαν!

Ὁ Πετράκης εἶναι πολὺ μικρὸς ἀκόμα καὶ δὲν ἐννοεῖ ἀπ' αὐτά.

Ἄν ἦτο μεγαλιέτερος θὰ ἐκαταλάμβανε ἀπὸ τὸ μάθημα τὸ ὁποῖον τοῦ ἔδωκαν ἡ Λευκὴ καὶ ὁ Μουντζούρης ὅτι ὅταν ἔχει κανεὶς κάτι τὶ πρέπει νὰ δίδῃ ὀλίγον καὶ εἰς ἐκεῖνον ὁ ὁποῖος δὲν ἔχει διόλου, καὶ ὅτι πρέπει νὰ προσπαθῇ νὰ διορθώῃ ὅσον τὸ δυνατὸν καλλίτερα τὸ κακὸν τὸ ὁποῖον κάμνει.

(Ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ).

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΗΣ ΜΙΝΙΩΝ

* * * Κατὰ τὴν καλλιτεχνικὴν ἐσπερίδα τοῦ κ. Σιγάλα, καθ' ἣν στιγμὴν ἀπήγγελεν τὰς Ἐλπίδας κάποιος θαυμαστής τῆς τῆς ἐρρίψεν δύο περιστερὰς δεδεμέναις διὰ μεταξίνων ταινιῶν.

* * * Ἡ Μινιὼν διακόπτουσα τὴν ἀπαγγελίαν τοῦ ποιήματος:

— Ἀχ! μαμάκα μου, ἀρχίζει νὰ λέγῃ, κλαυθμηρίζουσα, κόψετε τοὺς τὸ κορδόνι τὰ κακόμοιρα. . . πονοῦν!

* * * Τὸ πλῆθος ἐξερράγη εἰς παρατεταμένα χειροκροτήματα καὶ ἐπαινετικά.

* * * Μετὰ τὴν ἀπαγγελίαν, περιβληθεῖσα ἕκ μαύρου βελούδου μακρὸ ἐπανωφόριον

περιήρχετο μετὰ τοῦ πατρὸς τῆς τὴν αἴθουσαν δεχομένη τὰ συγχαρητήρια τῶν θαυμαστῶν τῆς

* * * Ὀλίγας ἡμέρας μετὰ τὴν καλλιτεχνικὴν ἐσπερίσιν τῆς, ἡ Μινιὼν ἐθεάθη εἰς τὸ θεωρεῖον τῶν κυριῶν ἓν τῆ Βουλῆ μετὰ μικρᾶς συνομηλικῆς τῆς.

* * * Κατὰ τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας θὰ ἐμφανισθῇ καὶ πάλιν ἐνώπιον τοῦ κοινοῦ ἐν μεγάλῃ καλλιτεχνικῇ ἐσπερίδι τοῦ καθηγητοῦ αὐτῆς κ. Σιγάλα ἀπαγγέλλουσα ποίημα τοῦ διευθυντοῦ τοῦ «Παιδικοῦ φύλλου», τὸ ὁποῖον ἐγράφη ἐπίτηδες καὶ ἀφιερῶται εἰς τὴν μικρὰν καλλιτέχνιδα Μινιὼν.

ΜΠΕΚΑΝΖΕΝ ΚΑΙ ΜΠΕΚΑΜΠΟ

(ἴδε σελίδα 13)

Μίαν ἡμέραν δύο πελεκάνοι ὁ Μπεκανζέν καὶ ὁ Μπεκαμπὸ ἀνεχώρησαν πολὺ πρῶτ' ἀπὸ ψάρευμα. Πρέπει νὰ ξεύρετε, ὅτι εἰς τοὺς πελεκάνους ἀρέσκει πολὺ τὰ ψάρια.

Ὁ Μπεκαμπὸ ἦτο ἀριστοκράτης σωστός πάντοτε περιποιημένος καὶ μὲ ὑποκάμισον πολὺ καθαρὸν, ἐνῶ ὁ Μπεκανζέν τούναντιον ἦτο ρυπαρὸς, λαίμαργος, ἀδιάκριτος.

Ὁ Μπεκαμπὸ ἐφόρει ὠραῖα γυαλιὰ τῆς τελευταίας ἐποχῆς διὰ νὰ μὴ τὸν ἐνοχλήῃ ἡ λάμψις τοῦ ἡλίου, ἐσκέπαζε δὲ τὸ σεβάσιμον ράμφος του μὲ μεταξωτὸν μανθύλιον κόκκινον καὶ ἐφέρει εἰς τὴν κεφαλὴν του ἓνα κομψὸν ναπελλάκι.

Ὁ Μπεκανζέν δὲν ἐφόρει παρὰ ἓνα παλαιὸν κασκέτον μεταξωτὸ ἀρκετὰ ἐφθαρμένον καὶ ρυπαρὸν.

Ἐκίνησαν λοιπὸν, ὅπως σᾶς εἶπον, αἱ δύο αὐτοὶ φίλοι διὰ τὸ ψάρευμα, ἀλλὰ ἡ τύχη τοὺς ἔδωκε τόσα ψάρια ὅσα θὰ ἐπιάναν ἂν ἐψάρευαν εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ Ὑμητοῦ!

Οἱ δύο σύντροφοι ἐπερίμεναν ἐν τούτοις

ὅλην τὴν ἡμέραν εἰς τὴν παραλίαν μὲ μεγάλην ὑπομονὴν ἔχοντες ἀνοικτὰ τὰ μάτια καὶ τὰ ἀγκίστρια εἰς τὴν θάλασσαν. Δὲν ἤργισε ὅμως νὰ φθάσῃ τὸ βράδυ καὶ οἱ φίλοι μας ἀπελπισθέντες ἠτοιμάζοντο νὰ φύγωιν ὅτε ὁ Μπεκαμπὸ ἔβαλε φωνὴν χαρᾶς:

— Μπεκανζέν, Μπεκανζέν, κάτι μοῦ τσιμπᾷ τὸ ἀγκίστρι!

— Καλὸ, εἶπεν ὁ Μπεκανζέν, θὰ προσέξω πολὺ καὶ θὰ προσπαθῶ νὰ συλλάβω τὸ ψάρι τοῦ ἐτσιμπήσῃς τὸ δόλωμα.

Ὁ Μπεκαμπὸ σηκώνει τὸ ἀγκίστρι του, ὁ Μπεκανζέν ἀνοίγει τὸ ράμφος του καὶ ἀρπάζει τὸ ψάρι τὸ ὅποσον εἶχε πιάσει ὁ Μπεκαμπὸ.

Ἄλλὰ τί ἔπαθε ὁ Μπεκανζέν καὶ πύσει μετ' ἀγανακτικῆς ὀφθαλμίας;

Τίποτε, παρὰ μόνον ὅτι ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον εἶχε ἀρπάζει τόσον λαϊμαργῶς δὲν ἦτο ψάρι ἀλλ' ἦτο ἓνα παλιόστιβαλο!

Ὁ λαίμαργος καὶ ὁ ἀγενὴς μικροὶ μοῦ φίλοι τιμωροῦνται πάντοτε.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

Velio

ΠΑΡΑΚΑΛΕΙΣΘΕ ΝΑ ΕΠΙΔΕΙΗΤΕ ΚΑΙ ΕΙΣ ΑΛΛΟΥΣ ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ

Ἄν σᾶς πονοῦν τὰ δοντάκια σας σπεύσατε εἰς τοῦ κ. Ὄθωνος Λεύκοιτις 137 ὁδὸς Ἐρμού 137

ΑΝΟΙΞΙΣ

Ἐλυσαν τὰ χιόνια, πάνω στὰ βουτὰ
Τὰ πουλιὰ στὰ δένδρα ἄρχισαν ξανά
Τὴ γλῆνὰ τραγοῦδινα

Ἄρθισμένη τὴν ἡ γῆσις φορεσιά,
Σὰ μαργαριτρί γαίνεται ἡ δροσιά
Πάνω στὰ λουλουδιὰ.

Σὰν κοπ' ἀπὸ ἀρνάκια τρέχουνε ψηλά
Τ' ἄσπρα συρφετάκια κάτω ἀπ' ἀλά
Παίξει τὸ ἀγέρι

Μὲ τῆς γῆς τὰ φύλλα καὶ μὲ τὰ κλαδιὰ
Κι' ἀπὸ τ' ἄνθη κλέφτει τὴν ἀγνὴν εὐωδίαν
Καὶ παντοῦ τὴ φέρει.

Τρέχουν στὰ ποτάμια διάφανα νερά
Καὶ γλιτοῦν ἀγάλια, χρῆσα, δροσερά,
Τὰ ψηλά καλάμια,

Ἐκεῖ κάτω λίμνα φωτιάνουν γαλατῆ,
Νὰ χῆν γιὰ παλάτι καὶ παντοειρη
Κατοικιὰ ἡ λίμνα.

Ὁ! ἡ γῆσις χρίζει καὶ χαμογελεῖ
Καὶ εὐχὴ στὸν Πλάστη στέλνει ἐκεῖ ψηλά,
Ποῦ τὴν ἔχει πλάσει.

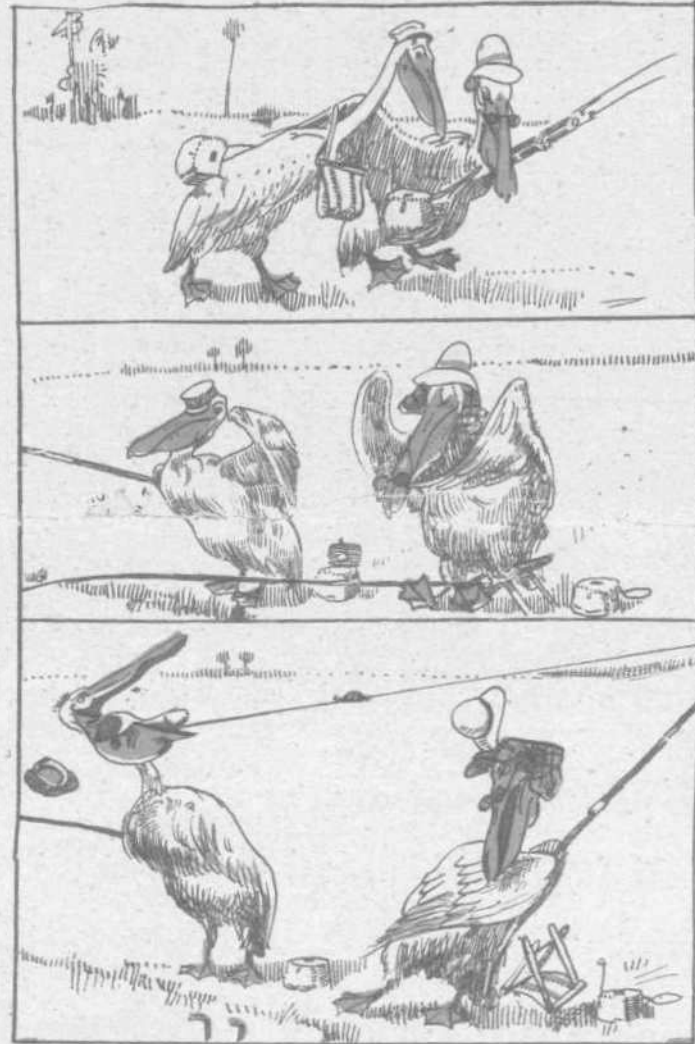
Κ' ὁ καλὸς θεὸς μας, ποῦ τὴν προσευχῆ,
Ἡνάργη ἀκούει, δίνει τὸτ' εὐχὴ
θεῖκὴ στὴν πλάσι.

Πᾶνος Βουνῆς

„Ημιόν” Χαβιέρου

α
ic
r
y
pi
:

Ποίηση: Λάμπρος Αστέρης

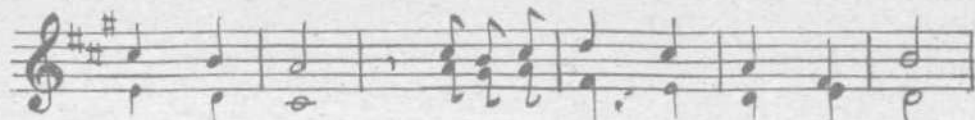
Μουσική: Θεομ. Πολυράκης

Με-σα-στα-πρα-οι-να-υδα-διά-μα-υριά-στην

ε-ξο-χή ε-κεί-που γά-ρε λά-η καρ-διά 'ε-κεί-πε.

λά-η γυ-χή Τά-ξά-σην αὐ-ρες-τα-ρέ-ρά

ὡ-σαν-δέν-ου-τρο-ή ευορτούν-οιά-στη-θη-ρή-χα

ρά-κιά-ζαί-νον-την-ζω-ή

